

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/24/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716010892
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8716010892.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Evy Pirkovskej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 07.02.2018 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 320 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku na podklade odvolania obž. Z. E. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/108/2016 zo dňa 24.04.2017 v celom rozsahu.

Podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku trestnú vec obž. Z. E., nar. XX.XX.XXXX v S., trvale bytom K. C., S. XX/XX, okr. S. pre skutok kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) písm. b) Tr. zákona s použitím ust. § 138 písm. j) a § 139 ods. 1 písm. b) písm. c) Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že

dňa 28. 2. 2016 v čase okolo 14,00 hod. vo dvore rodinného domu v obci K. C. na Ul. S. č. X/X po hádke súvisiacej s odovzdávaním si spoločnej maloletej dcéry medzi ním a jeho manželkou A. E., sa vyhrážal ťažkou ujmou na zdraví manželke A. E. tým spôsobom, že počas toho, ako sa ona snažila vzdialiť od obvineného s dieťaťom a vchádzala do dvora rodinného domu, obvinený na jej adresu uviedol „daj mi dcéru, ináč ťa zbijem, skončíš na zemi a potratíš“, následne si na dvore rodinného domu zhodil zo seba kabát a smeroval ku vchodovým dverám uvedeného rodinného domu, kde v tom čase už stáli A. A. st., A. A. ml. a P. A., na adresu ktorých uviedol, že ich všetkých pozabíja a poukladá na dvore a taktiež, že A. A. ml. obmotá A. A. st. okolo krku, pričom názorne ukazoval rukou na miesto, kde budú ležať, kde podľa vyjadrení poškodených pôsobil veľmi agresívne, bol silno rozrušený a od uvedeného konania upustil až potom, ako počul, že P. A. chce zavolať políciu, následne pri odchode z dvora rodinného domu ešte raz vyzval A. A. ml. k „férovke“ a uviedol, že si A. A. ml. niekde počká, čím takto svojím konaním vzbudil u svojej manželky A. E. a ostatných prítomných rodinných príslušníkov, dôvodnú obavu o ich život a zdravie,

p o s t u p u j e na prejednanie Okresnému úradu Poprad.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/108/2016 zo dňa 24.04.2017 bol obžalovaný Z. E. uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) písm. b) Trestného zákona s použitím ust. § 138 písm. j) a § 139 ods. 1 písm. b) písm. c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 28. 2. 2016 v čase okolo 14,00 hod. vo dvore rodinného domu v obci K. C. na Ul. S. č. X/X po hádke súvisiacej s odovzdávaním si spoločnej maloletej dcéry medzi ním a jeho manželkou A. E., sa vyhrážal ťažkou ujmou na zdraví manželke A. E. tým spôsobom, že počas toho, ako sa ona snažila vzdialiť od obvineného s dieťaťom a vchádzala do dvora rodinného domu, obvinený na jej adresu uviedol „daj mi dcéru, ináč ťa zbijem, skončíš na zemi a potratíš“, následne si na dvore rodinného domu zhodil zo seba kabát a smeroval ku vchodovým dverám uvedeného rodinného domu, kde v tom čase už stáli A. A. st.,

A. A. ml. a P. A., na adresu ktorých uviedol, že ich všetkých pozabíja a poukladá na dvore a taktiež, že A. A. ml. obmotá A. A. st. okolo krku, pričom názorne ukazoval rukou na miesto, kde budú ležať, kde podľa vyjadrení poškodených pôsobil veľmi agresívne, bol silno rozrušený a od uvedeného konania upustil až potom, ako počul, že P. A. chce zavolať políciu, následne pri odchode z dvora rodinného domu ešte raz vyzval A. A. ml. k „férovke“ a uviedol, že si A. A. ml. niekde počká, čím takto svojím konaním vzbudil u svojej manželky A. E. a ostatných prítomných rodinných príslušníkov, dôvodnú obavu o ich život a zdravie,

a za to mu bol podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložený peňažný trest vo výmere 240,- eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona mu pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu uložil i náhradný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) mesiacov.

Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie, ktoré následne prostredníctvom obhajcu odôvodnil. V písomných dôvodoch napadol výrok o vine a výrok o treste, pričom nesprávnosť výrokov rozsudku vytyka pre skutkové chyby spočívajúce v nesprávnosti a nejasnosti skutkových zistení, pritom poukázal na správanie poškodenej A. E. pred samotným skutkom, keď obžalovanému zjavne neumožnila prevziať si dieťa na vopred dohodnutý čas, čím vyvolala konfliktnú situáciu. Nikto z poškodených po údajnom incidente neprivolal políciu aj keď sa im mal obžalovaný vyhrážať smrťou a mali mať dôvodnú obavu svoj život. Obžalovaný 3 dni po údajnom vyhrážaní sa dňa 01.03.2016 kontaktoval kolízneho opatrovníka s tým, že mu poškodená A. E. bráni v styku s mal. dcérou. Následne dňa 02.03.2016 kolízneho opatrovníka kontaktovala telefonicky poškodená A. E., za akým účelom je predvolaná ku kolíznemu opatrovníkovi na termín 03.03.2016, pričom kolíznemu opatrovníkovi oznámila, že sa na úrad nedostaví, pretože má choré dieťa, je tehotná a má zdravotné problémy. Následne však toho istého dňa 02.03.2016 o 15:45 hod. poškodená A. E. navštívila OO PZ Hranovnica, pričom ide o obec vzdialenú 5 km od miesta jej bydliska, kam už poškodená A. E. nemala problém sa osobne dostaviť napriek tomu, že ku kolíznej opatrovníčke sa nemohla dostaviť pre údajnú chorobu dieťaťa a podala na obžalovaného trestné oznámenie pre skutok, ktorý sa mal stať pred 3 dňami a to dňa 28.02.2016. To je dôkazom toho, že intenzita vyhrážky nezbudila u poškodených žiadnu obavu o život, ale až skutočnosť, že pošk. A. E. bola kontaktovaná kolíznym opatrovníkom vo veci marenia styku otca s mal. dcérou, u nej vzbudila obavu, pretože si bola vedomá toho, že dohodu o styku dňa 28.02.2016 nerešpektovala a dcéru obžalovanému uvedeného dňa neodovzdala. Z toho je zrejmé, že toto konanie pošk. A. E. bolo účelové a aj podanie samotného trestného oznámenia nebolo motivované jej obavou o život. Tiež nie je zrejmé, prečo poškodená A. E. klamala dňa 7.3.2016 pred kolíznou opatrovníčkou, keď jej zamlčala, že vo veci podali pre skutok, ktorý sa mal stať 28.02.2016, trestné oznámenie. Uvedené konanie pošk. A. E. vyvracia závery súdu o hodnovernosti jej výpovede. Poškodená mala motiváciu odvrátiť pozornosť od seba a od toho, že bráni v styku obžalovanému s mal. dcérou. Ani ďalší poškodení A. A. st., A. A. ml. a P. A. v tejto veci nikdy nepodali trestné oznámenie. To, že sa im mal obžalovaný vyhrážať uviedli až vo svojich výpovediach dňa 21.03.2016, aký hodnoverný je dôkaz o vyhrážaní sa vykonaný po 1 mesiaci od skutku a ako tento dôkaz preukazuje, že poškodení dňa 28.02.2016 mali dôvodnú obavu o svoj život, ak políciu nevolali, trestné oznámenie nepodali a o tom, že mali mať strach vypovedali až po mesiaci od skutku. K hodnovernosti poškodených rodiny A. je potrebné poukázať na výpovede ďalší svedkov a to svedkyne C., priateľky pošk. A. A. ml., ktorá sa v čase incidentu nachádzala v dome, ako aj svedka B. A., ktorý sa nachádzal v čase incidentu na pozemku. Výpovede uvedených svedkov súd vôbec nebral do úvahy, pričom ani jeden zo svedkov nepočul žiadne vyhrážky vo vzťahu k poškodeným, čo je dôkazom toho, že k vyhrážkam nedošlo. Tieto dôkazy súd pri hodnotení dokazovania opomenul a vôbec ich nehodnotil v kontexte prejednávanej veci. Neprihliadal ani na zjavný rozpor vo výpovediach poškodených, keď pošk. A. A. ml. uvádzal, že v čase vyhrážok bol prítomný on a jeho otec, no nebola prítomná jeho matka, pričom A. A. st. a P. A. uvádzali, že boli prítomní všetci traja v čase vyhrážok. Následne obžalovaný citujúc znenie základnej skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona poukázal na to, v čom spočíva objektívna stránka konania páchatel'a, ktoré musí byť predovšetkým spôsobilé u poškodenej osoby vzbudiť dôvodnú obavu z uskutočnenia prednesených vyhrážok. Pri danom prečine vždy treba brať do úvahy okolnosti konkrétneho prípadu, spoločné správanie páchatel'a a obeť pred spáchaním a po spáchaní činu nevynímajúc. Prihliadať je potrebné aj na to, ako subjektívne pociťuje ujmu ten, voči ktorému vyhrážka smeruje. Na vyvodenie

trestnej zodpovednosti za predmetný prečin sa obligatórne nevyžaduje reálne fyzické spôsobenie ujmy, avšak musí ísť o vyhrážky alebo iné konanie takej intenzity a „kvality“, že dôvodne vzbudzujú obavu o život (zdravie) iného, pretože reálne hrozí, že dôjde bezprostredne k ich uskutočneniu. V tejto súvislosti je preto potrebné, aby bolo vyhrážanie starostlivo hodnotené, pretože toto je potrebné dôsledne odlišovať od prejavov, pri ktorých síce boli použité „silné slová“, ale tieto neboli postavené na reálnych základoch, a teda neboli spôsobilé vzbudiť u inej osobe dôvodnú obavu o jej život. V nadväznosti na uvedené obžalovaný poukázal na to, že z trestného oznámenia poškodenej je zrejmé, že toto nebolo podané v súlade s pravidlami výsluchu podľa § 132 ods. 1, 2 Tr. poriadku, lebo poškodená mala uviesť, že manžel Z. E. svojim správaním a prejavom u nej spôsobil dôvodnú obavu o jej život a zdravie a taktiež o život a zdravie jej dcéry A.. Poškodená v konaní viackrát uvádzala, že nepodala trestné oznámenie ihneď, lebo nevedela, ako to chodí, avšak v trestnom oznámení vedela uviesť slovnú presnú zákonnú definíciu objektívnej stránky prečinu podľa § 360 Tr. zákona. Uvedené iba preukazuje, že samotný výsluch nebol urobený spontánne, ale bol vopred poškodenou dôsledne pripravený, ako inak by vedela osoba neznajú práva formulovať doslovne svoje trestné oznámenie. Ďalej tvrdí, že v tejto trestnej veci nebol vyprodukovaný žiadny hodnoverný dôkaz, ktorý by preukazoval, že skutok sa stal a najmä, neexistuje žiadny hodnoverný dôkaz o tom, že konanie obžalovaného voči poškodeným u nich vzbudilo dôvodnú obavu o život. Práve naopak, vykonané dôkazy preukazujú, že poškodení obavu o život nemali, v uvedený deň skutok políciou neohlasovali, pošk. A. E. podala trestné oznámenie po 3 dňoch aj to ako reakciu na kontaktovanie jej osoby zo strany kolízneho opatrovníka. Ostatní poškodení nikdy vo veci nepodali trestné oznámenie, o ich obave o život sa dozvedáme až z ich výsluchov zo dňa 21.03.2016. Je zrejmé, že v uvedenej trestnej veci je absencia objektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu podľa § 360 Tr. zákona. Preto obžalovaný uzavrel, že okresný súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a na jeho základe dospel k nesprávnym skutkovým záverom a preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. a - f) Tr. poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju ten v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody na postup podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie je čiastočne dôvodné.

Primárne odvolací súd preskúmaval procesný postup konajúceho súdu pri vykonávaní dôkazov, o obsah ktorých konajúci súd opierať svoje skutkové závery, pričom konštatuje, že dôkazy boli vykonané podľa pravidiel stanovených procesným predpisom, a preto tieto sú procesne účinné. Odvolací súd nezistil ani porušenie práva na obhajobu u obžalovaného, ktorý sa hlavných pojednávaní zúčastňoval, mal možnosť klásť vyslúchaným svedkom otázky, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a navrhovať vykonanie ďalších dôkazov, pričom v práve záverečnej reči a v práve posledného slova mohol predniesť argumenty svedčiace o jeho nevine, a to za prítomnosti ním zvoleného obhajcu. Za daných zistení odvolací súd uzavrel, že konanie predchádzajúce napadnutému rozsudku je v súlade s procesným predpisom.

Následne odvolací súd vzhľadom k tomu, že obžalovaný namietal výrok o vine, preskúmal, či skutkový stav, ktorý uzavrel konajúci súd, zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia konajúci súd po sumarizácii vykonaného dokazovania, na podklade ktorého ustálil skutkový stav, sa sústredil len na hodnotenie dôkazov z pohľadu ich hodnovernosti, jednak pre vyvrátenie obrany obžalovaného a jednak pre utvrdenie skutkových zistení prezentovaných v skutkovej vete rozsudku.

S takto vykonaným dokazovaním a úvahami súdu, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k posudzovanému skutkovému stavu, rovnako prezentovanému ako v obžalobe, sa stotožnil aj odvolací súd.

Odvolací súd sa však nestotožnil s právnou kvalifikáciou ustáleného konania obžalovaného, a teda, že konaním obžalovaného bol naplnený aj zákonný znak žalovaného prečinu uvedený v objektívnej stránke a to vzbudenie dôvodnej obavy z vyhrážok. V tejto časti hodnotenia dôkazov podľa odvolacieho súdu predovšetkým absentujú podstatné dôvody (akými právnymi úvahami sa spravoval súd, keď posudzoval

dokázané skutočnosti), ktoré konajúci súd viedli k záveru, že konanie obžalovaného malo takú intenzitu z hľadiska jeho závažnosti, že naplnilo nielen po stránke formálnej, ale aj po stránke materiálnej základnú skutkovú podstatu posudzovaného prečinu.

Pri posudzovaní skutkových okolností činu páchatel'a je totiž potrebné skúmať, či jeho konaním boli naplnené všetky nielen formálne, ale i materiálne znaky skutkovej podstaty prečinu. Znakmi sa pritom rozumejú znaky objektívnej a subjektívnej povahy tvoriace skutkovú podstatu trestného činu. Len v prípade prítomnosti všetkých znakov možno pokladať spáchaný skutok za trestný čin, ktorý podlieha trestnej zodpovednosti. Okrem obligatórných znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorými sú objekt (záujem, spoločenský vzťah chránený trestným právom), objektívna stránka (konanie, následok a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom), subjekt (páchateľ) a subjektívna stránka (zavinenie, prípadne pohnútku), sa na vyvodenie trestnej zodpovednosti pri prečine vyžaduje aj naplnenie tzv. materiálnej korektívy v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Pri hodnotení závažnosti konania páchatel'a, ktorý je právne kvalifikovaný ako prečin, je teda vždy potrebné prihliadať aj na citované základné kritéria upravené v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zákona, posudzovanie ktorých práve v odôvodnení napadnutého rozhodnutia chýba, no keďže v danom prípade sumár vykonaných dôkazov vytvoril spoľahlivý podklad pre ich aplikáciu, odvolací súd tieto po doplnení dokazovania na verejnom zasadnutí vyhodnotil sám.

Konajúci súd sa v prvom rade vôbec nevysporiadal s okolnosťami prípadu, ktoré predchádzali konaniu obžalovaného, nasledovali po ňom a bezprostredne s ním súviseli.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že pre už dlhšiu dobu trvajúce nezhody v manželstve obžalovaného a poškodenej, sa obžalovaný ešte dňa 23.12.2015 odsťahoval (do rodičovského domu na tej istej ulici) z ich spoločnej domácnosti z rodičovského domu poškodenej a súčasne si dohodli následný spôsob starostlivosti o ich maloletú dcéru, ale predovšetkým periodicitu a dobu styku obžalovaného (otca) s dieťaťom skoro každý deň aspoň na 2 až 3 hodiny. Obaja, poškodená a obžalovaný nepopreli, že ich vzťahy po rozchode sa ešte viac zhoršili, pričom sa už v tom čase zjavne navzájom obviňovali z príčin, ktoré viedli k rozpadu ich vzťahu, aj napriek tomu, že spolu čakali ďalšie dieťa, čo sa malo prejavovať aj v tom, že poškodená mala brániť podľa názoru otca v styku s maloletou, a naopak poškodená tvrdila, že obžalovaný periodicitu stretnutí a ich dobu menil bez predchádzajúceho upozornenia a snahy dohodnúť sa.

V takto vyhrotenej situácii bolo dohodnuté dňa 28.2.2016 stretnutie s obžalovaným, na ktorom si mal dieťa prevziať na cca 4 hod., s čím poškodená nemala súhlasiť. V tomto štádiu rozpadajúceho sa vzťahu, kedy si obaja manželia nie zriedka dokážu vedome ubližovať a neváhajú pritom použiť ako nástroj „pomsty“, aj dieťa, si poškodená zjavne neuviedomovala svoju povinnosť pripraviť dieťa na stretnutie s otcom tak, aby k prevzatíu došlo bez problémov, keď predtým žiadne väčšie problémy oznamované neboli a sám obžalovaný tvrdil, že v uvedený deň už od začiatku dcérka s ním ísť nechcela, ale stále sa pýtala hrať k B., čo bol v tom čase šesť mesačný kojenec žijúci u starých rodičov poškodenej v Spišskom Bystrom, čiže v mieste ich trvalého bydliska. Už zo správania sa maloletej je možné usúdiť, že na neúspešnom stretnutí obžalovaného s dcérou zjavne mala svoj podiel poškodená. A práve v tejto vypätej situácii sa obžalovaný dopustil slovných prejavov tak, ako boli ustálené dokazovaním, ktoré zjavne prekročili rámec len bežných hádok medzi rodinnými príslušníkmi, resp. blízkymi osobami.

Súčasne faktom je, že k takémuto prejavu bol obžalovaný najprv vyprovokovaný správaním sa poškodenej, ktorá sa tiež pričínala svojím správaním o to, že styk dcérou sa nepodarilo zrealizovať, pričom následný prejav obžalovaného voči jej otcovi a bratovi, už nebol adresovaný poškodenej, a jeho obsah napokon ani nepočula. Obžalovaný reagoval na otca a brata poškodenej A. A. staršieho a mladšieho, až po tom, čo starší mal slovne napadnúť jeho otca, preto sa opätovne vrátil do dvora, z ktorého po incidente s poškodenou už odchádzal, čo síce A. A. st. poprel, ale A. A. ml. vo svojej výpovedi zo dňa 22.6.2016 potvrdil, že sa bavili aj o otcovi obžalovaného, že je alkoholik. Uvedené len dopĺňa spomínaný obrazový záznam, na ktorom obžalovaný je zjavne na odchode z dvora, kde sa pri bráne prudko otočí a smeruje späť do dvora zrýchleným krokom argumentujúc rukou vystretou pred seba, nevšímajúc si pritom poškodenú.

O následnej intenzite a obsahu prejavu obžalovaného potom svedčia výpovede svedkov P. H. C. a B. A., ktorý dokonca ani slovné vyhrážky smrťou nepočuli. Tu je potrebné priznať konajúcemu súdu, že svedok B. A. opakovane potvrdil, že bol vzdialený niekoľko desiatok metrov od miesta incidentu, preto doslovne všetko nepočul, pričom svedkyňa sa nachádzala v dome, kde sa v tom čase snažila spoločne s matkou poškodenej upokojiť maloletú a poškodenú, ktoré boli rozrušené. Po tejto slovnej potýčke, kde vulgarizmy priznal aj A. A. st., obžalovaný ich dvor opustil.

Poškodení túto udalosť neboli oznámiť na políciu bezprostredne po udalosti a trestné oznámenie bolo podané až následne o tri dni dňa 2.3.2016 poškodenu, a to potom, čo v ten istý deň zistila, že bola na podnet obžalovaného z predchádzajúceho dňa predvolaná na ÚPSVaR v Poprade, odboru sociálnych vecí a rodiny, oddelenia sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, za účelom pohovoru ohľadne problému so stykom s maloletou. Dôvody, prečo oznámenie nebolo podané ihneď, keďže konanie obžalovaného u poškodenej malo vzbudiť dôvodnú obavu, nie sú podľa ich vyjadrení totožné. Poškodená ako hlavný dôvod uviedla zistenie, že obžalovaný má vážne psychiatrické ochorenie (znaleckým dokazovaním v čase vyšetrenia nepotvrdené, v stabilizovanom stave), pričom prestal brať lieky, čomu pripisovala jeho agresívne správanie, preto po porade s rodinou, keďže mu mala dieťa zverovať aj naďalej, to bola oznámiť. Rodičia a brat túto skutočnosť neuvádzali, len potvrdili, že po spoločnej porade usúdili, že bude lepšie, ak sa to oznámi, aby sa takéto správanie obžalovaného už neopakovalo.

Faktom sú tiež skutočnosti nadväzujúce na trestné oznámenie poškodenej a jej pohovor na spomínanom ÚPSVaR v Poprade dňa 7.3.2016 plynúce z rozhodnutia Okresného súdu Poprad zo dňa 10.3.2016 sp. zn. 15P/61/2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoP/8/2016 zo dňa 4.5.2016, z rozhodnutia Okresného súdu Poprad zo dňa 15.3.2016 sp. zn. 15P/67/2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoP/13/2016 zo dňa 29.4.2016, a z rozhodnutia Okresného súdu Poprad zo dňa 19.4.2016 sp. zn. 14P 80/2016 v spojení uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoP/8/2016 zo dňa 7.7.2016, a z uznesenia Okresného súdu Poprad zo dňa 11.5.2016 sp. zn. 15P 67/2016 v spojení uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoP 16/2016 zo dňa 30.6.2016, že poškodená dňa 9.3.2016 podala návrh na rozvod a v nadväznosti naň návrh na predbežné opatrenie na zverenie maloletej do jej starostlivosti, zákazu styku otca s maloletou, na zverenie maloletého A. E. nar. XX.X.XXXX do jej starostlivosti, vrátane jej návrhu, aby sa obžalovaný nemohol k poškodenej priblížiť na menej ako 5 metrov, s ktorými napokon v celom rozsahu uspela. Rozhodujúcou skutočnosťou, na podklade ktorej bolo týmto návrhom vyhovené, bolo okrem iného aj podanie trestného oznámenia na obžalovaného a jeho následné stíhanie.

Napokon, ako sám obžalovaný na verejnom zasadnutí uviedol, od tejto doby nevidel svoje obe maloleté deti a jediná vec, ktorú chcel, bola, aby sa mohol v tom čase s dcérou stretávať čo najviac, preto má zo, že to celé bolo zo strany poškodenej a jej rodiny len účelové konanie.

Takto popísané skutkové zistenia plynúce z výkonných dôkazov konajúcim súdom podľa odvolacieho súdu tvoria dostatočný podklad pre posúdenie závažnosti konania obžalovaného v zmysle už uvádzaných úvah.

Odvolací súd poukazuje na to, že podľa 360 ods. 1 Tr. zákona sa páchateľ dopustí prečinu nebezpečného vyhrážania, ak sa inému vyhráža smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu, potrestať sa odňatím slobody až na jeden rok. Vyhrážanie sa inou ťažkou ujmom musí byť svojou povahou a závažnosťou na úrovni vyhrážok smrťou alebo ťažkou ujmom na zdraví. Pritom vždy treba brať do úvahy okolnosti konkrétneho prípadu a prihliadať aj na to, ako subjektívne pociťuje ujmu ten, voči ktorému vyhrážka smeruje.

Konanie obžalovaného, ktoré samozrejme nie je možné zľahčovať, bolo zjavne vyprovokované správaním poškodenej, bolo spontánnou reakciou na ich konanie, nebolo vopred plánované, následok, ktorý mal byť jeho vyhrážkami vyvolaný, ako uzavrel konajúci súd (navodil poškodenej dôvodnú obavu o ich život a zdravie, keď im hrozil smrťou resp. ťažkou ujmom na zdraví), nebol zjavne v takej intenzite naplnený aj vzhľadom na ich následné správanie. K útoku došlo v dvore rodinného domu poškodenej, v ktorom obžalovaný s nimi od narodenia maloletej vlastne býval, poškodení A. sa mali dokonca s ním navzájom nabádať, aby išli spolu na tzv. férovku a dvor opustil sám, po ich výzve. Súčasne poškodení vedeli, že obžalovaný býva vedľa nich blízko, dokonca A. A. mal z jeho konania

obavu, lebo mal vedomosť, že bol v cudzineckej légii, aj napriek tomu oznámenie podala len poškodená A. E., aj to až po troch dňoch, ako sám obžalovaný v odvolaní uvádza, na podnet toho, že bol požiadať kompetentné úrady o pomoc pri zabezpečení riadneho styku s dcérou, čo potom vyústilo do sledu podaní s už konštatovaným záverom.

Z pohľadu v súhrne popísaných skutočností podľa názoru odvolacieho súdu ustálené konanie obžalovaného nenaplnilo znaky prečinu nebezpečného vyhrážania, keďže konanie obžalovaného a v nadväznosti naň spôsobený následok nedosahovali intenzitu závažnosti predpokladanej zákonom. Ak poškodení po vyslovených vyhrážkach obžalovaným túto skutočnosť neoznámili ihneď na políciu, ale až po uplynutí niekoľkých dní ako reakciu na iné správanie sa obžalovaného nemajúce súvis s vyhrážkami, sú tu dôvodné pochybnosti o tom, že vyslovené vyhrážky obžalovaným vyvolali u poškodených, ktorí ostatne boli v prevahe, vyšší stupeň tiesnivého pocitu, teda dôvodnú obavu z vyhrážok. Ak by tomu tak bolo, trestné oznámenie by poškodení podali podstatne skôr a za iných ako zistených okolností v tejto veci. V posudzovanej veci bolo potrebné citlivo a opatrne hodnotiť každý jeden dôkaz, keďže podstatou tohto konfliktu bol spor o mal. dieťa ako dôsledok konfliktného manželského vzťahu, čo napokon vyústilo do prerušenia styku otca s maloletou dcérou. Vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaného, je nutné konštatovať, že konanie obžalovaného nevykazuje takú intenzitu závažnosti, aby ho bolo možné kvalifikovať ako žalovaný prečin.

Ustálené konanie obžalovaného by však mohlo byť posúdené iným orgánom ako priestupok, čo podľa kompetenčnej pôsobnosti spadá do rozhodovacej činnosti okresných úradov. So zreteľom na uvedené preto odvolací súd na podklade odvolania obžalovaného zrušil napadnutý rozsudok a trestnú vec obžalovaného M. E. postúpil na prejednanie Obvodnému úradu Poprad.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd vyhovel odvolaniu obžalovaného spôsobom uvedeným vo výroku tohto uznesenia.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.